

законътъ, а е равна нему въ нравственнo отношение.

Впрочемъ, азъ признавамъ благородното влияние което една жена съ твърдъ и просвѣтенъ умъ може и трѣбва да упражнява върху волята на мъжътъ. Може ли да откаже онова щастливо сливание, онова равновѣсие на единъ обширенъ, дълбокъ, силенъ умъ съ единъ живъ, тънъкъ и великодушенъ умъ — на умътъ който измислюва велики планове и цѣли съ умътъ който схваща подробноститѣ и срѣдствата — на умътъ който върви право прѣдъ себе си съ умътъ който открива свойствата, удобствата, щастливитѣ и законни срѣдства — най сетнѣ, на умътъ който изнамира онова което трѣбва да се извърши съ умътъ който намѣрва кждѣ и какъ трѣбва да се извърши?

Хубаво е да гледашъ, въ едно добръ уредено домакинство, мъжътъ и жената да размишляватъ заедно върху интереситѣ на семейството, безъ нѣкоя задна мисль и безъ съперничество за началствование; да взиматъ заедно рѣшения безъ да може да се каже кому принадлежжтъ и отъ кого иде прѣдначинанието; и, въ случай на разногласие, да се отнасятъ чистосърдечно до прѣодоляющия гласъ на началникътъ на семейството — право отъ което единия се наслаждава безъ гордостъ и другия приема безъ унижение. А не е ли жална картината да гледашъ жената да си присвоява една власть за която не е създадена, като снишава мъжътъ комуто се е заклѣла да бжде покорна, като унижава тогова комуто е дала ржката и себе си? А не е ли още по жална картината